

Februar er mere end 28 dage.

Den måned på året, hvor flest har noget at gøre, og som flest knytter sig til, må være december.

Alle forbinder noget med december. Der er traditioner, som skal holdes i hævd. Der er mange gøremål og planer, som skal kulminere til jul. Og knapt er det hele overstået førend vi begynder at tænke på årets sidste aften, som også helst skulle være noget særligt i forhold til alle de andre aftener på året.

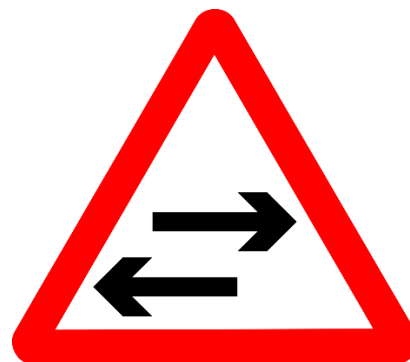
Hvis december er den mest ”hypedede” – den umiddelbart mest indholdsrige – måned på året, så må februar være den mest oversete måned på hele året. Januar ligger i kølvandet på december og bruges til at sunde efter det gamle år – og besinde sig på et nyt år. Og januar tager sig selv alvorligt og lægger ud med at bruge hele 31 dage af året, selvom mange bare gerne vil hurtigt igennem januars mørke og kulde. Februar, derimod, har ikke umiddelbart så meget at bryste sig af.

Der er som om, at februar kommer lidt ”halsende” efter den lange januar. Ikke rigtig december-kold, men måske alligevel med sne eller slud. Årets korteste måned er klemt inde mellem efterdønningerne fra december og det spirende forår i marts, hvor anemonen kaster sin glans over både sang og skovbund. I 2019 har februar ikke engang Fastelavn i kirken at glæde sig over. ”Derimod må februar nøjes med at være den måned, hvor kirken begynder at tælle ned til påske – men det er nu heller ikke så lidt endda.”

Hvis man skulle skildre februar på et billede kunne det være det tomme rum mellem to mennesker, der står og kigger hver sin vej; én der kigger tilbage mod jul – og én, der kigger frem mod påske.

Mennesker kan føle det, som om de var februar. Når vi mister et menneske, som står os nær, så trækker minderne os måske tilbage i noget, der var – men vi skal leve fremtiden med noget, der ikke er. Vi kan føle os oversete, glemte og fortabte mellem to tider, fortiden og fremtiden.

Alt omkring os går fremad, mens vi bare forsøger at finde fodfæste i et ”nu”, hvor gode minder samtidig føles som tunge minder at bære. Det, der før løftede os op, kan føles som møllesten om halsen, når sorgen tynger.

Men februar har mere til os, end 28 dage i kalenderen. Den peger selv tilbage på julen og frem mod påsken. Som en trinbræt mellem jul og påske sørger den for, at vi ikke skal miste håbet for fremtiden eller troen på lyset.

Februar bærer os, når vi har mest brug for det, fra Guds komme iblandt os og hen til Hans ultimative offer for vores skyld.

Ydmygt står februar og venter på, at januars mørke slipper sit tag i os, så lyset igen kan vinde frem i vores liv. Februar er ikke et tomt og meningsløst mellemrum, men peger selv frem mod påskens under – og det evige liv. Og når vi forelsker os i de første solstråler og tænker ”Nu bliver det endelig forår”, så står februar som en anden Johannes Døber siger; ”Det er ikke mig, I har ventet på. Ham, der skal komme en anden!”

For den anden der skal komme, betyder mere for os end, at vi kan smide de tykke trøjer og så småt begynde at nynne om anemonen. Den, der skal komme, er Kristus. Og Kristus skal give os det evige lys, når han i påsken giver sig i døden for at vi mennesker ikke skal blive væk i mørket.

Kristus kommer til enhver, der spejder efter lys – enhver, der mærker mørket tvinge sig ind på livet af sig – enhver, der håber på noget, der er større end de dage og tider, som vi lever i.

Og til enhver siger Kristus: Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Takket være februar kan vi glæde os – for uden februar var der ikke nogen, der kunne vise os vejen til lyset og påsken og evigheden.

Februar er mere end bare 28 dage i kalenderen – meget mere!

-Mads Zachodnik